

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΛΑΒΕΝΤΑΝ

“ΘΑ ΜΑΣ ΒΑΛΟΥΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ!...”

ΙΩΑΝΝΑ, ἔνδεκα χρόνων.

ΑΟΥΓΖΑ, ἔντοκη χρόνων.

“Η ώρα δέκα τή νύχτα. Άπλομένες στό κρεβάτια τους, οι δύο μικρούλες δέσληξες δέν αυλένουν καθόλου. Στό πλαιτό δωμάτιο η γερμανίδα γκουβερνάτρια τους ρογαλίζει δυνατά και υνθυμικά. Δέν άνοιχτες τίποτε άλλο. Μά νά πεθερώς άπο πέντε λεπτά, ένα πνιγμένο παράνο, σύν ποντικόν, άκουγεται άπο τό κρεβάτι της μεγαλύτερης δέσληξης, της Ιωάννας.

ΑΟΥΓΖΑ (σπόν δέν κομπόταν και ή δοτοία ἀνασηκώνεται στό κρεβάτι της).—Είλαν σύ, Ιωάννα :

ΙΩΑΝΝΑ (άναμενεται σε δύο ἀναστενάγματα).—Ναι.

ΑΟΥΓΖΑ.—Κλαίς;

ΙΩΑΝΝΑ.—Ω! ναι,

ΑΟΥΓΖΑ.—Δέν πρέπει.

ΙΩΑΝΝΑ,—Ναι. Ω! ναι... πρέπει.

ΑΟΥΓΖΑ.—Γιατί λίγαις :

ΙΩΑΝΝΑ.—Γιατί έτοι.

ΑΟΥΓΖΑ.—Μά πές μου λοιπόν.

ΙΩΑΝΝΑ.—Γιατί δέ μπανάς και ή μαμά είλαν... μά δέν ζέ-

ρεται δέν τί είλαν;

ΑΟΥΓΖΑ.—Όχι. Λέν απορία τέποτε.

ΙΩΑΝΝΑ.—Αν τίζεταις, βάλκαιγες και σύ.

ΑΟΥΓΖΑ.—Όχι. Έγω δέν κλαίω ποτέ.

ΙΩΑΝΝΑ.—Καί γώ σου λέω πώς αιντη τή πορά διάλκαγες.

ΑΟΥΓΖΑ.—Καί τί είλαν :

ΙΩΑΝΝΑ.—Είλαν..

δέν είναι πολλή ώρα...

στήν τραπέζαρια χωρις

νά ξέρουν διτή έντο τους

άποντα απ' τήν πλαϊνή

καμάρι. Είλαν λοιπόν:

·Οι κακώμισες οι μα-

κρούλες δέν φαντάζον-

ται διτή της βάλονταις

έσωτεροκες στό σο-

λειοντο. Οι κακώμισες

οι μικρούλες, είμαστε

εμεις, καταλαβαίνεις :

ΑΟΥΓΖΑ.—Κατα-

λαβίνο πολύ καλά.

ΙΩΑΝΝΑ.—Γι' αντό

λοιπόν είμαστε εί...μαι

λυπημένη. Και σύ :

ΑΟΥΓΖΑ.—Όχι

και πολύ. Κι' έπειτα τή νά κάνονται ; Λαφούν πρέπει νά πάρεις

έσωτερες, διτή πάμε...

ΙΩΑΝΝΑ.—Λά μάς έβαζαν τοντάλιστον ήμασίσουτες...

ΑΟΥΓΖΑ.—Πάς τόπες αντό;

ΙΩΑΝΝΑ.—Καλέ νά δέν ξέρεις : Να τρόμεις μονάχα τό μεση-

μέρος στό σογούτο και τό βράδυ να γνηζούνται σπίτι μας.

ΑΟΥΓΖΑ.—Ά κατάλαβι;

ΙΩΑΝΝΑ.—Ωριούς γονεις μά τό Θεό ! Ξεφοτώνταν τά παι-

διά τους μόνον και γά νά μπορούν νά πηγαίνουν συγχρότερα

στά γλέντια, στά θέατρα, στοὺς χορούς, νά τρωνε και νά πίνουν !

ΑΟΥΓΖΑ.—Και μηπούς δέν πηγαίνουν και τώρα ; Και διταν

πηγαίνουν μηπούς μάς παρόντων μαζί τους ;

ΙΩΑΝΝΑ.—Μέννονις τους και γά δέν το κονγώ άπο δδ. Και

τούς ροφούλακες γά φανάρουν γά νά μέ πάρουνε, έγώ δέ φεύγω !

Έννονα νά κάνω τό θέλλαμα μου !

ΑΟΥΓΖΑ.—Γιατί γίνεσαι τόσο κακά τήν νύχτα Ιωάννα; Τή

μέρα είσαι καλλίτερη.

ΙΩΑΝΝΑ.—Είμαι καλή μέ δύσους μόνον είναι καλοί μαζί μου.

Και σύ βλεπω διτή δέν πάρονται τό μέρος μου. Μά τόσο κουτή

είσαι κακώνην :

ΑΟΥΓΖΑ.—Νά τα μας, μέ βρίζεις τώ-

ρα. Μά τί θέλεις γά κάνω, κακώνην άδελ-

φούλα μου ;

ΙΩΑΝΝΑ.—Νά φωνάζης, νά διαμαρτυ-

ρηθής, νά κυττάζεις νά καλαστης τόν κόσμο !

ΑΟΥΓΖΑ.—Ότι καιί αν κάνονται στό

τέλος θά υποχωρήσουμε, ώστε καλλίτερα νά

μην πούμε τίποτε.

ΙΩΑΝΝΑ (ύπεροχα άπο λιγότερην σιω-

πή).—Αισθάνομαι σύ αν μέ κλείσουν στό

σογούτο θά πεθάνω.

ΑΟΥΓΖΑ.—Άπο τί ;

ΙΩΑΝΝΑ.—Άπο κρυψαλόγημα. Θά περπατήσω έπιτηδες μέ γυ-
μά ποδιά σέ νερά.

ΑΟΥΓΖΑ.—Δέ βαριέσαι, θά σου δώσουν οι καλόγρης γκόμιες

και θά γίνης καλά.

ΙΩΑΝΝΑ.—Δέ γίνω καλά, γιατί μόλις γιρίζει τήν πλάτη
της ή καλύπτομε διών θά τις φτιών.

ΑΟΥΓΖΑ.—Καιί αν είναι άπω αύτες που σου δέρσουν ;

ΙΩΑΝΝΑ.—Και τότε άσσων;

ΑΟΥΓΖΑ.—Ισαννά μα, γνοή μου, δέν πιστεύω νά είσαι τό-
σο κακά. Αντί νά τις φτιών, θά μου πούς φυλάς... Ε, δέν
είναι έτσι :

ΙΩΑΝΝΑ.—Είσαι πολύ λαμπρογή.

ΑΟΥΓΖΑ.—Όχι, άλλα δέ θέλω νά πεθάνω. Μ' άρέσουν τά
παιχνίδια. Και θέλω νά παίξω μόλις πολύ, πολύ. Μ' άρέσει και
το τρέμιο. Και σένα δέν σου άσσεις :

ΙΩΑΝΝΑ.—Ναι, άλλα σήνε έχοχη, με τις κόπτες και ής γά-
λαδές και θά στά μοναστήρια τών καλογρηών που σου θέλουν νά γίν-

νεισιούν...

ΑΟΥΓΖΑ.—Καθημένη, μήπως μονάχα έρεις θά είμαστε σύστε-

μέρες! Είναι τόσες και τοσες!

ΙΩΑΝΝΑ.—Τώρα είπες την μεγαλείτερη κονταρίμαρα! Πούλ άπ'

τί; Ζουσιτεί; Ρετέτ ; Και ή Μαρία; Λανούν ; Και ή Μαντελέν Μπρετόν που

ζάνει μαθημάτα στό σπίτι της με δασκάλες σύν πάνε και της μι-
λούνε γά τον Φαραο στήν κάμαρά της ; Πόσο θάθελα νάμαι στή

θέση τους !

ΑΟΥΓΖΑ.—Μού τό
λέω αυτό, θιάναν ! Εγώ δέ θάθελα νάνταισανά τόν μπαμπά μου και
την μαμά μου και την μαμά μου ! Κι'
ζεπετα μήν είσαι άσση. Σεχνάς διτε και ή μπα-
μάτα, δι καμίνος ήγαν
κι' αυτός έσωτεροκός,
σταν ήταν όχτη γρούνων.

ΙΩΑΝΝΑ.—Άποδά
πή διέλε και κείνος
κακούς γονείς;

ΑΟΥΓΖΑ.—Σού άπαρενα, ω λέσσανά πάντα στήν Μαν-

τελέν Μπρετόν. Θά ήθελα νάνται πατέρας μου.

ΑΟΥΓΖΑ.—Πάς τόν μαγάζιας άφου δέν τόν γνωρίζεις :

ΙΩΑΝΝΑ.—Δέν πειράζει. Τόν μαγάζιας καιί δις τόν γνωρίζεις. Τόν να δέν δινεία γεία, νά τόν φιλάνη από τ' άμάξια, απ' τ' αντοκίνητα.

ΑΟΥΓΖΑ ζητάντονταις έποιαν πιλέντη άπτε τόν λαμπό.—Έλα χρούση μου,
μήν είσαι κακά. Ξέφω διτε πάντα μετανοίασης, ήμα κάνεις κατί^{τού} κακό. Θά κάνουμε διτε μάς πούν να κάνουμε. Τελείσθε. Θά κομψώ-

μαστε στα κρεβάτια τόν σολείον. Λέν είναι δε και τόσο πομπεό!

ΙΩΑΝΝΑ (τόν ήσυχαζει λίγο).—Μά τότε τά κρεβάτια μας
τί θά κάνουμε :

ΑΟΥΓΖΑ.—Μά θά κατημένη. Θά τά ζανάθρουμε σταν γιρί-
σουμε τίς διασοπές.

ΙΩΑΝΝΑ.—Θάργουμε μεγαλώσει και δέ θά κωρούμε πειά.

ΑΟΥΓΖΑ.—Τί λές έσκει! θά μάς άγοράσουν άλλα.

ΙΩΑΝΝΑ.—Άπο καρδιά, εί, θά κινά. Έγώ δέ θά δεχθώ
άλλου είδους κρεβάτια. Μά δε μάς λές, φαντάζεσαι διτε θά μάς

τάρον τέτοια κρεβάτια ;

ΑΟΥΓΖΑ.—Και βέβαια, άν κατορθώσουμε νά φανούμε έπι-
μελεις και πάρουμε τό βραβείο τής κοσμούτητος στό λύκειο. Και

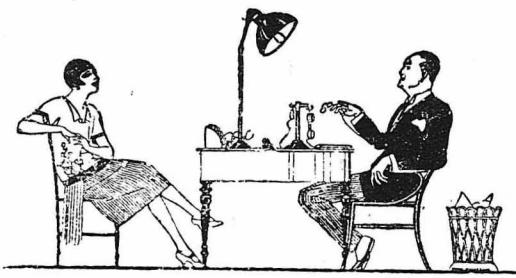
τόρος κομήσουν σέ παρακαλώ. Μά πριν κο-
μηθήσει κάνεις τήν προσευχή σου και παρεά-
λεσε τόν θεό νά σε οιγνωσήσῃ για τα κακά
λόγια πού είτες. (Διρράγιμη σιωπή). Και

μήν ζεχάσεις νά παρακαλέσους τόν θεό και
για τόν πατέρα τής Μαντελέν Μπρετόν, πού
τόσο τόν μάγατας.

ΙΩΑΝΝΑ.—Δέ βαριείσαι! Ετοι τόλεγα.
Ότι καιί αν πάθη αυτός ο κύριος Μπρετόν,
καρφί δέν μου καίγεται. Τόν συχαίνομαι.

ΑΟΥΓΖΑ.—Μπράβο θιάννα μου, μπρά-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΣΧΟΛΕΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΣΥΖΥΓΟΥΣ

Στήν Βοστώνη της Αμερικής ίδωθηκε τελευταίως μια πρωτότυπη σχολή που άπορκετε στο νέο μορφώσι την... γλώσσα των γυναικών.

Στους δημοσιογράφους που έτρεξαν νά της πάρουν συνέντευξη ή διευθύντρια της πρωτότυπης αυτής σχολής είπε το ξήτη:

«Το σχολείο αντό δεν έχει προσωπικό νά περιφέρει τὴν γυναικεία πολιτογύα και μορφώση τὴν γυναίκα είσι, που νά μιλά μὲ σωρφούσιν. Η γυναικεία πολιτογύα είνε σχεδόν πάντοτε αιτία ανεπανορθώσιτων καταστοργών. Η γυναικεία μιλῶν παραποτά. Τὰ μεγαλείτερο πανά τὸν συζύγου τους και γενικῆς στὶς συζυγικὲς τους ιποθέσεις. Ή στατιστικὲς ἀποδεικνύνουν διτὸ καταπομένο αὐτὸν ἔλλαττον τὸν γυναίκων είνε ἡ κριτική αἵτια τὸν περιστέρων διαυγήν. Πόσα διαγνώσα καὶ πέτρες οἰλογενειακὲς καταστροφὲς θά είχαν ἀποφευγῆν ἢν η παντεμένης γυναικεία ηὔσοεν ρά βάζοντο φέρει στὸν πολιτογύα τους: Μιά ακατάλληλη ἀλαντηγή τῆς συζύγου είνε πάντα ὃ σπινθήρο ποὺ ἀνέβει τὶς καταστροφές οἰλογενειακὲς πρωταγεῖσσα.

Τὸ γαραγκωτηστάτερο είνε διτὸ τὸ σχολείο αντό δεν έχει ἀνοίξει πρὸ καιροῦ καὶ ἐνῷ κάνει τεραστία ρεκλάμα, ή μαθήτριες του είνε ἐλάχιστες.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Λουδοβίκος Α' τῆς Βαναρίας, ὁ περίφημος φίλος καὶ θευμώδης ποιητηκής τῶν φωνῶν τεχνῶν· καὶ τῶν ὄραιων ἥματοιν, ἀπῶ λένε οὐ κακές γλώσσες—είνε ποὺν γνωσθῆστονς "Ἐλληνος ὡς πατέρος τοῦ δέιμαντος" Θύνων, τοῦ πρώτον βασιλέως μιας.

Ο καλόκαρδος αὐτὸς βασιλεὺς παρατίθησε στὰ 1818 ἀτ' τὸ θύρον του, χάρην τὸν πρωτότοκον μοῦνον τοῦ Μαζεύλιανον. Καὶ ἀπὸ τοῦν τὴν ἐποχὴν ζοῦσε σὰν ἀλλοὶ ἰδιώτης στὸ Μόναχο; περινόντας ποτίθημα τὸν καιρὸν του μὲ τὶς καλλιτεχνικὲς ἀσχολίες του καὶ μὲ τὶς ῥωμές καλλιτεχνικὲς—ὅπος λένε οὐ κακές γλώσσες;

Πόστοις ὁ γλεντές Λουδοβίκος πιροζάδης πραγματικά σταν ἔπαιδη τὴν ἐκδύνων τοῦ γού του, τοῦ "Θύνων" καὶ διαν πληροφορίθηκε τὴν ἀπέχεια τῶν Ἑλλήνων διανατίον τῆς Βαυαρικῆς δυνατείας.

Λίγον καιρὸν ἕστερον ἀτ' τὴν πτώση τοῦ "Θύνων", πῆγε στὸ Μόναχο καὶ ὁ πορτοκάλιος Βάζας, ἥλικας ἔξιτην ἔτον τότε. Ο πρέγκηψ ἀπός ἤταν μούλες τὸ ἔτον διαν τὸν παρατίθημες ἀπ', τὸ θύρον της Σο ηδίας, στὰ 1809, ἀφαροῦντας καὶ ἀτ' τὸ γοῦ του τὸ δικιάμα τῆς βασιλείας, χάρην τοῦ αδελφοῦ του Καρόλου ΙΙ'.

Μιά μέρα ὁ Λουδοβίκος: κάλεσε σέ γενναὶ τὸ γοῦ του, τὸ βασιλέα "Θύνων", καὶ τὸν πρέγκηπα Βάζα, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἀλλοὺς εὐγενεῖς. Καὶ ὅταν διοι ποὺ καλεσμένοι ξεκάνουν στὸ τραπέζι, δ. Λουδοβίκος ἀγοτὸν τὸν προσεφόντης, ογκεπλήρωσε γελώντας σατανάκα:

— Πρέπει τοῦρα, νά δομολόγησετε, καύριοι, πώς ποτὲ δὲ συγκεντηθήσαν γύρω ἀπὸ ἔνα τραπέζι. ποὺ πολλοὶ περιέργοι τίποι. Ἐδώ βλέπετε ἔνα βασιλέα ποὺ παρατίθηκε ἀπ' τὸ θύρον του (ἐννοοῦσε τὸν ἐνατὸν του), ἔνα βασιλέα ποὺ τὸν ἐξεβούνσαν (τὸν "Θύνων") καὶ ἔνα βασιλέα... ποὺ δέν θά βασιλεύῃ ποτὲ (ό πρόγκηψ Βάζας, ποὺ είχε χάρτη τὸ βασιλικὰ τοῦ δικαιωμάτων χάριν τοῦ Καρόλου ΙΙ').

Τὸ ἀστεῖο ἦταν ὁμολογούμενως πολὺ πένθιμο. Ωστόσο διοι οἱ διοτεράτεροι γέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους—όλοι, ἔκτος ἀτ' τὸν "Θύνων", ποὺ ἀποτέλεσε τὸν περισσότερον ποὺν ποὺν τὸν διοι μαζί (ἀκούει). Νά σου πώ. Ξέρεις γιατὶ η Ρόζα οργαλλεῖται διοι δυνατά;

ΛΟΥΔΙΖΑ.—"Ογι."

ΙΩΑΝΝΑ.—Μάθε το λοιπόν. Ροζαλίζει γιατὶ κοινάται Γερμανικά. Καὶ τώρα καληνύχτα. Λέ βαστάπεια. Νιντάζω...

* * *

Ανρί Λαξεντάν

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΦΑΤΤΥ

Μοναδικός: στὰ θεατρικά χρονικά θὰ παραμεινῇ ὁ ἔξιετελειαμός τὸν ὅποιο ἔπαδε τελευταίως στὸ Παρίσι ἔνας ἀπὸ τοὺς μεγαλεύσοντας ηθοποιούς τοῦ κυνηγατογάφου, ὁ δημοφιλής στὸ παγκόσμιο ποντοχόνδρος, σὰν βαρελέ κομικός Φάττυ, τοῦ ὅποιον τὸ πραγματικὸν δύναμα είναι Ρόσκοφ "Αρμόνιον".

Μιὰ θεατρικὴ ἐπιχείρησης τοῦ Χόλλουντον είλε τὴν ἡμέρανσι νὰ παρουσιάσῃ τὸν Φάττυ στὸ θέατρο μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι δημοφιλής κομικός θύ ἐσπειρενεῖς καὶ στὶν οργή τὴν ίδια ἐπιτυχία ποὺ ἔχει σημειώσεις καὶ στὶν οὖθην. Άγτι κολοσσαίου ποσοῦ, σχεδόν μικρικό, ὁ Φάττυ πέτριζε μὲ τὴν ἐπιχείρηση μὲτανάστης στὶς μερικές πρωτεύουσες τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Αμερικῆς, ἐμπαιζόμενος στὶς σημεῖα διαφόρων μεγάλων διεύπολων διάφοροι νοιμέρα ιδικῆς του διμερεύοντος.

Καὶ ποὺ δύο ἑρδομάδων ὁ Φάττυ κάνοντας ἀρχὴ ἀτ' τὸ Παρίσι εἶναι τὴν ἐμπράνιστον τοῦ θέατρο γιατὶ νά ιδη καὶ νά ἀκούνει τὸν φριμωτόν κομικό. Λέν εἴπειν ὅμως καθόδους θεατρικούς μεριμνῶν ἀτ' αἰτήν. Ο διστηγής Φάττυ ἐπειτα ἀπὸ μᾶς σύντομη προσερψή ποὺν ἔκαμε πρὸ τοὺς θεατές σὲ μιὰ ἀνάκτητη ἀγγλοκαλλική διάλεκτο ἀρχίσεις νά κάνει τομῆται πλημμάτων καὶ διάφορα ἄλλα σκέπτονται τὰ δόπια δέν είχαν καθόδους ἀετιγύλα. Καὶ τὸ κονύδιον εἰς μάτιν περιέργεια μεριμνεῖς ιδη τίποι εἰσιν λόγων ἀρχίσεις νά σφριγή καὶ νά προγκοπή ἀγρίων τὸν διστηγήμενό Φάττυ ὃ σποιοῦ μόλις καὶ μετα βίας κατώθισε νά γλυτώθησε καταφεύγοντας παρασκήνια ὅπου καὶ ἐμεις κρυμένος ἔμοις διοι αὐτὸν στην θεάτρου ἀδειάσεις.

Ἐπειτα ἀπὸ την... θεατρική αὐτὴ ἀποτυχίᾳ τοῦ ὁ Φάττυ περιφέσισε νά συγκειτοῦ τὴν περιοδεία του. Καὶ εἴσι δικαιωθήσαν ἀρκόη μαρούσια εἰς εἰκεῖνο ποὺν ὑποστηρίζουν διτὸ ἔνας διποτιδήποτε μεγάλος κομικός τοῦ κυνηγατογάφου δέν ἐπιτυγχάνει πάντοτε στὴν οκηνήν.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

ΤΟ ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ ΒΥΡΩΝΟΣ

Ο μεγάλος ἀγγλὸς ποιητής Λόρδος Βόρων είλε τὴν ἔξιετον σκύλι, τὸ ὅποιον περιαγαπούσαν. Κάνε φορά λοιπόν ποὺ πήγανε νά καλυπτῆσε, τὸ ἔπειρον μαζὶ του, γιατὶ νά κάνει δηθεν τὸ πνεύματον την εὐχαριστησην πάνω τοῦ θέατρου. Τὸ σκυλὶ αὐτὸν περιέργεια καὶ στὶν οὖθην τὸ φινιτόρο του 1805. Ο θάνατος τοῦ πατού του σκύλου συνεινήσαν ποὺν τοὺς ποιητὴς. Τοῦ ἀνύγιερε ἔνα τάφο, ὃπου ὡς ἐπιτύμβιον ἐπιγραφαῖ, κάριες τοὺς ἔξιης στήζους :

«Οταν κανένας περήφανος—υῖδος ἀνθρώπους» ἐπιστρέψῃ—
—χωρὶς νά ξέρῃ κανεὶς ποὺ πηγαίνει, —
η τέχνη τοῦ γλύπτου τοῦ φιτιάχνει τὴν ἀγαλμα, εἰς αἰωνί—
μενάντιμον στὴν οκηνήν.

Μὰ τὸ φτωχὸν σκυλὶ, δι πιστός μας αὐτὸς φίλος,
ποὺ μὲ τὸση γενναιότητα μᾶς προστατεύει
καὶ μὲ τὸση προθυμία μᾶς ὑπηρετεῖ,
ποὺ ζεῖ μονάχα γιὰ νά φαίνεται εὐχάριστος στὸν κύριο του,
μόλις πεθάνῃ τὸν πετρέα στὰ σκουπίδια
σᾶν κάτι πετρίτο καὶ βρωμερό.

Ω! ἀνθρώπε ! ἀνίσχυρο καὶ ἐφήμερο πλάσμα,
ἔξεντελειασμένο ἀτ' τὴ δουλεία,
συνχαρεῖ μάχα ἐμψύχων πηλοῦ,
τὸ παράδειγμα κάθε δύον ἔπειρε νά σὲ κάρη γιὰ την πρέπεια.

Γιατὶ γιὰ τὴ μηδαμιγνήτη σου!

Ω! σὺ ποὺ περνάς ἀπὸ δῶ καὶ βλέπεις κατὰ τύχη αὐτὸν

τὸν τάφο

Πέργανα χωρὶς νά κλάγης.
Τὰ λιθάρια αὐτὰ τὰστησα έδω
— μνῆμα τοῦ μόνου φίλου ποὺ βρήκα στὴν ζωὴ μον !